

Мария Илиева

Като пеперуда бяла...

Звездите, в спотаен копнеж
въздишат върху мен.
И аз съм стон.
Превърната в лъх,
изтръгнат от гърдите ти, дълбоко.
Музика във мен.
Звън над теб.
Пиеш устните ми с вкус
на горски ягоди.
Тръпчиви.
И пролетен нектар
от цъфналите теменужки
по бузите ми лепне
Жадно!
До премала.
Под дланите ти,
като огънче на свещ
догарям...
Превръщам тъмното
във светлина.
Сама се стапям в нея.
Стон.
Откъсната душа,
пърха като пеперуда бяла.
Искам да откъсна,
със устни
бледнеещия пламък на луната.

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10104>]